

EXCLUSIVA A LES ALTURES

Entrevista amb la presidenta del Banc Central Europeu

Hem entrevistat la maleïda Christine Lagarde. Era tancada dins un dels exclusius ascensors —en el seu cas, també podria haver estat en una de les moltes portes giratòries— del banc que presideix, que havia quedat aturat entre el pis setanta i setanta-u. I la senyora té claustrofòbia; quan es veu penjada de quelcom que li evoca un taüt i la realitat l'obliga a aturar-se un moment, Lagarde recorda que, a més d'una persona de merda, també és mortal; aleshores, l'angoixa existencial l'atrapa per complet. Nosaltres —la meva companya de redacció i jo— que, casualment, passàvem per allà i res tenim a veure amb avaries totalment fortuïtes, dúiem un dipòsit d'oxigen a mà (sempre anem amb oxigen a mà, per si de cas). Gairebé sense insistir, va parlar:

—Els hi dic de veritat, l'augment del tipus d'interès és una mesura perfecta per a controlar les incerteses dels mer-

cats actuals; pensin en el que ha representat, per a Europa, la guerra al Pròxim Orient... —s'ofega, fot una pipada d'oxigen— Sí, és cert que el risc d'inflació ens segueix amenaçant, però faig el que puc, de veritat, cada dia lleigeixo el *Times*.

—Quin pes ha tingut la influència d'en Trump? —Preguntem, tot passant-nos l'oxigen entre nosaltres.

—El Sr. Trump també fa el que pot, encara que ell només lleigeixi còmics...

La mirem amb somriure incrèdul mentre ella es va tornant groga.

—Si em donen la bombona aquesta, els hi dic tot... Per favor...

Li donem la bombona. Esnifada d'oxigen que gairebé la fa caure. Continua:

—OK, anem a la puta ruïna però aquí mana el President Trump i és un boig i un llunàtic i un fill de la gran puta, però nosaltres som Europa. Què hi podem fer? Som una merda de continent, que no ho saben?

—Té alguna cosa per a poder esmorzar?

Ens dona el que porta a la bossa i li regalem l'oxigen. Som massa bona gent.

TENEBRES BIOPOLÍTIQUES

Nou brot d'Ebola al Congo

La terra que amb força miopia anomenem el Congo, per més que *rica i plena* de debò, representa com cap altra, als lleganyosos ulls d'Occident, la tragèdia africana. Mitja Europa —especialment, Brussel·les (casualitats)— i algunes de les seves excrecions, com els EUA, han arrasat aquest vastíssim racó de món, l'han explotat i saquejat de la manera més brutal, des de molt abans de les racistes aventures del Tintin; però, que porti encadenant dictadures i interminables guerres civils des de la independència, quan l'anomenada Descolonització (*haha*), és cosa del caràcter extremadament bel·licós dels seus *negres* habitants. Res que tingui a veure amb el negoci de les armes, els diamants, l'or, el coltan i aquestes collonades. Serà que la guerra civil és en si mateixa una forma de govern?

Actualment, a sobre, pateix una nova epidèmia d'Ebola, que es confon amb la fam i la guerra fins a configurar una terra al límit de l'extermini. Les difi-

cultats per a la contenció i el tractament de la malaltia, l'evacuació dels afectats, etc., en un context tan complex són, evidentment, enormes. A més, aquestes topen amb les resistències d'una població que es malfia d'institucions i personal mèdic occidentals... Per què serà? Quin misteri! Més que representar una falta absoluta de civilització (la tasca civilitzadora no podria haver estat més diligent i completa), serà que res d'això té a veure amb la pròpia guerra? Amb les campanyes sanitàries de l'imperialisme? Amb la destrucció ambiental i l'ocupació d'hàbitats naturals? Amb la precarietat dels sistemes de salut i l'agreuament de les profundes desigualtats econòmiques? Etcèèètera?

No aturar una guerra civil, especialment quan la propagació de l'Ebola és un risc real per a tot el país, si bé és un fet a totes llums lamentable, no resulta d'un suposat *primitivisme* atàvic —com no ens cansem d'imaginar (convenientment i culpable) des del primeríssim

primer món—, sinó, en primer lloc, ja de la dinàmica mortífera desencadenada pel mateix Leopold II i que tan bé han sabut aprofitar les xacres posteriors —com els sàtrapes made in CIA. Encara més: tot contradient la ronyosa narrativa colonial, aquests fets ens proporcionen una imatge llampegant, un avís futurista, d'un demà que bé podria trucar a la nostra porta; o és que ja no recordem la militarització de la vida durant la pandèmia?

Després de les innumerables atrocitats que s'ha infligit a l'Àfrica, a qui encara li pot estranyar aquesta desconfiança?? Heu sentit a parlar, per ex., de la base àrea de Laikipia, a Kenya? o del barri de West Point, de Monrovia, a Libèria? I un llarguíssim etcèèètera, novament.

Per favor...! Ja haurien fet bé, tots els africans, de desconfiar fins i tot de coses aparentment molt més innòcues... com, per exemple, del jazz. Hauréu sentit a parlar d'en Lumumba, oi?